

8 $\left[\frac{54168}{4469} \right]$

N. 3
Ward P. Gushon
1819

Petit
198/7

732

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
 ΤΟΥ
 ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
 ΜΟΔΕΣΤΟΥ,
 ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΩΜΩΝ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΜΕΝ
ΠΑΡΑ ΑΓΑΘΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ,
ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΤΩ ΠΡΩΤΩ ΑΓΓΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΦΡΙΤΟΡΤΟΥ.
 ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
 ΔΕ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
 ΑΓΑΠΗΤΟΥ Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

πρὸς
χρησιν καὶ ὠφελειαν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ, ·
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

1871.

Τοις Ἀναγιώσκουσιν.

Ἡ παρούσα Ἀκολουθία πρὸ πολλῶν ἐκκυτῶν τύποις ἐκδοθεῖσα, ἀδεία τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κ. Κ. Γρηγορίου, ἀπεκτινέσθη τὴν σήμερον τισσοῦτον ἐπιζήτητος, ὥστε αἱ βουλόμεναι ταύτην καταφεύγουσιν εἰς τὸ πολύπονον ἔργον τῆς ἀντιγραφῆς. Χειρόγραφον οὖν τῆς Ἀκολουθίας ταύτης περιελθὼν εἰς χεῖρας μας, ἀπερρασίσαμεν ἵνα εἰς τύπον ἐκδόσωμεν αὐτὸ, ἀφοῦ πρότερον πολλοὶ τῶν τε κληρικῶν, καὶ μὴ, φίλων μας, προσέτρεψαν ἡμᾶς εἰς τοῦτο. Ἐν τῷ τέλει δὲ, τῆς Ἀκολουθίας ταύτης, ἐτέθησαν Εὐχαί τινες τοῦ Ἀγίου, λεγόμεναι εἰς θανατηφόρους ἀσθενείας καὶ βλάβας βοῶν, ἵππων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν μελισσῶν, καὶ λοιπῶν ζώων.

Οὕτως οὖν ἐκπληροῦντες τὸν θεάρεστον τοῦτον σκοπὸν μας, καταστάνομεν τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην εὖωνον καὶ εὐρετέαν· καὶ πρὸς χρῆσιν οὐ μόνον τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὅπως δοξολογεῖται ὁ Ἱερομάρτυς οὗτος, ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἰδιαιτέραν χρῆσιν τῶν ἱερέων, ἕνεκεν τῶν ἐν τῷ τέλει Εὐχῶν, αἵτινες οὐδ' εἰς αὐτὸ τὸ Μέγα Εὐχολόγιον ὑπάρχουσι.

Ἐν Πατριαί, τὴν 2 Ἰανουαρίου 1871.

Ὁ Ἐκ δό τ η ς
Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΣ'.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος

ΜΟΔΕΣΤΟΥ,

Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ θαυματουργοῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Ἰστώμεν στίχ. δ'. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ ἀθλοφόρον σε μέγα, Πάτερ, γινώσκοντες, καὶ Ἱεράρχην θεῖον τῆς Σιών τῆς ἀγίας· ὅθεν κατὰ χρέος πίστει τὴν σὴν ἐκτελούμεν πανήγυριν· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμῶντων ταύτην, Μόδεστε.

Ὑμῶν Ἀγγέλων ὑπάρχεις τὸ ἀγαλλίαμα, Ἀρχιερέων δόξα, καὶ μαρτύρων ἀκρότης, Μόδεστε τρισμάκαρ· διόπερ τὴν σὴν, τοὺς γεραίροντας ἀθλήσιν, καὶ ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην ἀσματικῶς, πάσης νόσου ἐλευθέρωσον.

Τοὺς συνελθόντας ἐν πίστει τῷ ἱερῷ σου ναῷ, καὶ πανυχίους ὕμνοις ἐκτελοῦντας σὴν μνήμην, κινεῦντων ἀνωτέρους σαῖς πρὸς Θεόν, ἱκεσίαις ἀνάδειξον, Ἱεραρχῶν καὶ Μαρτύρων ἡ καλλονή, Μόδεστε, ἀξιοθαύμαστε.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη κατοπτριζόμενος, τῶν ἐπὶ γῆς βεόντων, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· ὅθεν καὶ ἀναίπτες χαρμονικῶς, ἔνθα φῶς τὸ τρισήλιον, καὶ ἐχομίσω τῶν πόνων τὰς ἀμοιβάς, ἱερόαθλε μάκαρε.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ὁν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ κόσμου λύχνον, καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸν τριμέγιστον Ἡρόεδρον, Μόδεστον εὐφημήσωμεν μετὰ Ἀγγέλων γὰρ ἀγάλλεται, λαδῶν τὸ στέ-

φος τῆς ἀφθαρσίας, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύει σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.)

Εἰς τὸν Στίχον.

Χστιανὰ προσόμια. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.
Χρίσματος ἱερῶ, καὶ αἵματι ἀγίῳ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, Μό-
δεστε, τοῦ Κυρίου, ἐστήριξας πανεύφημε.

Τῆς Ἱερουσαλὴμ, τῆς ἁνῶ καὶ τῆς κάτω, ποιμὴν τε καὶ οἰ-
κὴτωρ, τοῦ βίου σου ἀκτῖσι, Μόδεστε, ἀναδέδειξας.

Στιχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, κινδύνων ἡμᾶς πᾶντας, Μόδεστε, δυ-
σωποῦμεν, ὡς ἄριστος προστάτης ἡμῶν, καὶ φύλαξ ἀγρυπνος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, τὸν ἕνα Θεὸν μόνον, ἐδίδαξας πιστεύειν,
καὶ ὑπὲρ τούτου, Πάτερ, τὸ αἷμά σου, ἐξέχεας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ, ἡ πόλις ἡ ἀγία, τῶν Προφητῶν ἡ δόξα,
εὐτρέπισον τὸν οἶκον, ἐν ᾧ τὸ θεῖον τίκτεται.

Ἀπολυτίκον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οαῖως τὸν βίον σου διαπέρασας σοφῆ, ποδήρει κεκόσμησαι
Ἱεροσύνῃς φαιδρῶ, Ἱερόαθλε Μόδεστε· ὅθεν καὶ ἐναθλήσας
προθυμότητα, πάτερ· νῦν ἐν ἀγαλλιάσει τῷ Χριστῷ συναγάλλ-
ῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκεῖον καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸ Μεγαλὸν Εὐφραθῆ.

Εν φωναῖς ἀλαλάζωμεν, ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὸ σεπτὸν
κειμήλιον τοῦ Θεοῦ ἡλῶν, Πατριαρχῶν τὸ θησαυρίσμα, μαρ-
τύρων τὸ καύχημα, καὶ παθῶν ἐκμειωτὴν, τῶν δαιμόνων
ἀντίπαλον, καὶ συνόμιλον, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων, τῆς τε ἁνῶ
καὶ τῆς κάτω Σιών δόξαν, τὸν θεῖον Μόδεστον σήμερον. (Δίς.)

Ιερέων ὁ σύλλογος, μοναζόντων τὸ σύστημα δεῦτε εὐφη-
μήσωμεν θεοῖς ἁμασι, τὸν Ἱερόαθλον Μόδεστον, τὸ ἄνθος
τῆς φύσεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονήν, καὶ τὸν στυλὸν τῆς

πίστεως τὸν ἀκράδαντον, τὸν φυλάττοντα πάντας ἐκ παντίων
νοσημάτων καὶ ποικίλων, βροτοῖς καὶ κτήνι ἐκθλίψεων. (Δίς.)

Τὸν ποιμένα τὸν ἄριστον, Ἐκκλησίᾳ· ἐδραίωμα, τὸν Ἱε-
ρομάρτυρα θεῖον Μόδεστον, ἁματικῶς ἀνυμνήσωμεν, βωῶν-
τες γιγθόμενοι, ἡμῶν σκέπη κρατᾶ, μὴ παρίδης τοὺς δού-
λους σου, ἀλλὰ πρόφθασον, ἐξελεσθαι κινδύνων τοὺς ἱκέτας,
καὶ παντοίας ἀλγηδόνης, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.
(Δίς.)

Ιερέων ἐν χρίσματι, καὶ μαρτύρων ἐν αἵματι τῷ Θεῷ προσή-
γαγες τελειώματα, σκυτὸν ὡς θῦμα εὐπρόσδεκτον, αἰδόμε-
νε Μόδεστε, ἱερέων ἡ κρηπίς, καὶ ἡμῶν τὸ προσφύτιον τῶν τε-
λειούτων σου τὴν πανσέβαστον μνήμην ἐτήσιως, καὶ τιμῶν-
των θεοῖς ὕμνοις, τὴν φωταυγὴ καὶ πανσέβαστον. (Δίς.)

Δόξα. Ἦχος δ'.

Δεῦτε ὁλομάρτυρες πάντες τὸν Χριστοῦ Ἱερομάρτυρα Μόδε-
στον ὕμνοις τιμήσωμεν· τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς ὡς οὐδὲν
λογισάμενος, καρτερικῶς τὸν στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐχομί-
σατο· καὶ νῦν παρστήμενος, πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν
πίστων· καὶ πόθῳ τελούτων τὴν ἱεράν αὐτοῦ, καὶ πανσέβα-
στον ἄσκησιν.

Καὶ νῦν, Θεοτ.

Παράλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου. Ἡ τῆς Ἐορτῆς οἶνον βούλει.

Εἰσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τί-
μιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολὺ δὲ ἔστι
φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκινδύωτος. Εὐαρεστός
Θεῷ γενόμενος, ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς μεταξὺ ἀμαρτιῶν, μετετέθη. Ἡρ-
πάγη, μὴ κακίᾳ ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐ-
τοῦ, Βασκανία γὰρ φαυλότητος· ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ βεμβασιμὸς ἐπι-
θυμίας μεταλλαύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρό-
νους μακροῦ· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ διὰ τοῦτο ἐπέ-
σεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ
θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις
αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκτελεστοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὴ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βέσσανος.

Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκως ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασία πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλη εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐκτουτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συνηθίζονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος· ὁ Θεὸς καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πέραξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα ὠνεΐδιστα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν Αἴθην Ἦχος α΄.

Ἰερομάρτυς Μόδεστε ἔνδοξε· τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ σὲ οὐ πῦρ, οὐ μάστιγες, οὐδὲ ξίφος χωρίσαι· ἵσχυσαν· ἀλλ' ἀνδρείως ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα κατέστρεψας θεόφρων· ἐκτενῶς οὖν πρεσβέων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Μαρτυρικοῖς πόνοις ὠραϊσθείς, καὶ Ἀρχιερατικοῖς χρεισθείς χρίσματι, δοχεῖον τῆς ὑπερφάντου ἐδείχθης Τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ τὸ αἷμά σου προθύμως ἐξέχεας Μόδεστε πανευφήμε· διό ὡς παρ' αὐτῆς τριπλοκὸν ἀμαράντινον στέφανον λαβὼν, καὶ παρρησίαν ἔχων, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τριώντων τὴν αἰεσέταστον μνήμην σου.

Ἦχος δ΄.

Ἀγγελικὸν βίον ἐν γῇ ἐπιδειξάμενος Ἰερομάρτυς Μόδεστε, ψήφῳ Θεοῦ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον ἐνεχειρίσθης, καὶ ἐν καθέδρᾳ Ἀρχιερέων καθίσας, τὸν Κύριον τοῖς ἐνθέοις ἔργοις σου ἐδόξασας· διόπερ καταντήσας εἰς μάνδραν οὐράνιον, ἐνθα ὁ πρῶτος ποιμὴν καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς, ἀπαύστως τὴν ὑμνοδίαν αὐτῷ ἀναπέμπων, εἰρήνην τε καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν τοῖς ὑμνηταῖς σου βραβεύεις ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦχος πλ. β΄.

Τῷ ἱστίῳ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, Ἰερομάρτυς Μόδεστε, ἡ ψυχὴ σου πτερωθεῖσα, τῶν αἰκισμῶν διέπλευσεν ἀβρόχως· τὸ χαλεπὸν κλυδώνιον, καὶ περιχαρὲς κατέλαβε λιμένας τοῦ ἐπουρανίου· ὅθεν παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῷ Δεσποτικῷ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν αἰσεδάστον μνήμην σου, τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων ῥυσθῆναι· καὶ τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Παμφανίας σου σήμερον ἀνέτειλε μνήμη Μόδεστε, ὡς ἥλιος τοῖς πέρασι, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τὰ ἱμάτια, νόσους ἀποσαβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη κτηνῶν θεραπεύουσα· ἱκέτευε οὖν αἰεὶ ὡς ἱκτὼς, παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σκεῦος ἐκλογῆς σὲ προΐδων μάχρ' ὁ ἐτάζων καρδίας, καὶ βλέπων κρύφια, ἄξιον καθέστηκεν ποιμένα θείας Σιών, ἦν πανσόφως κατάρδευσας διδάγμασι θείοις, καὶ καρπὸν σωτήριον αὐτῶν ἐξήνεγκας, Μόδεστε, τῆς πίστεως ὄντως, καὶ τῷ αἵματι σου προθύμως, τέλος ἀπεσφράγισας θεόσοφες.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Δεῦτε Ἱερέων ἡ πληθὺς, καὶ Ἀρχιερέων οἱ δῆμοι, Πατριάρχων ἡ κληρίς, ἅσματος τιμήσωμεν τὸν Ἱεράρχην Χριστοῦ, τὸν τὴν πλάνην πατήσαντα, καὶ νίκης λαβόντα, στέφανον ἀκηρατον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐπερ παρεστὼς νῦν τῷ θρόνῳ, νέμει δαψιλῶς τὰς ἰχτεῖς πᾶσι, καὶ πτασιμάτων ἀπολύτρωσιν.

Στιχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται

Οἶκον ἀπετέλεσας σαυτὸν πνεύματος ἁγίου τρῆμακα, καθάρως σου τὴν ψυχὴν καὶ τῷ θεῷ χρίμασι. Ἀρχιερεὺς γεγωνῶς, ποδηγέτης τε ἐνδοξε λαοῦ καὶ προστάτης, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὴν θείαν ἀθλήσιν, αἰτῆσαι παμμάκαρ δοθῆνα., λύσιν τῶν δεινῶν σαῖς πρεσβεΐαις, καὶ ἀμαρτημάτων τὴν συγχώρησιν.
Δόξα. ἡ. γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγὴς ἀνέτειλε μνήμη σου τρισμέγιστε Ἱερομάρτυς Μόδεστε, φωτίζουσα τὰς τῶν πιστῶν διανοίας, ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν θυμάτων σου· ἐν ᾗ τῷ πανσέπτῳ σου συναθροσθέντες τεμένει, καθυκετεύομεν κράζοντες· λύσον ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τὰς συμφορὰς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνυμνούντων σε πόθῳ πανεύφημε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. Οἶον βούλει, ἡ τῆς ἐορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ὅσιώ· τὸν βίον σου. (Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν. Σελ. 4.)

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῳ.

Καθίσματα, Ὁ ὕψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Σοῦ τὸν Σωτῆρα ὀλικῶς ἀγαπήσας, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ σὲ τανυθέντα, τοὺς τυρκανοῦντας ἡνεγκας στεῖρῃ καρτερῶς, πλάνην τὴν καγέσπερον, νουνεχῶς ἀποκλίνας· ὅθεν Μόδεστε, καὶ αὐτὸς σε δοξάζει, ἐν οὐρανοῖς ἀξίως καὶ ἐν γῇ, διὸ σκέπεις τοὺς σὲ ἐορτάζοντας.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ σιωπήσωμεν αἰεὶ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν δέσπνοια ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἔτερον. Ἦχος α'. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Ἡκπλήττει πάντα νοῦν τῶν Μαρτύρων τὸ θαῦμα, πῶς ἴσχυσεν ἡ σὰρξ ἐεγκεῖν φρικτὰ πάθη· ἐν πασι δὲ ἐπρεψας, σὺ στεῖρῃ ὡς τις ἄσκαρος, ὄντως Μόδεστε, ἰσχὺν λαθὼν ἀπὸ ὕψους, καταμεγεθεῖν τῶν δριμυτάτων βασάνων· διὸ σὲ δοξάζομεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώξεις τοὺς δούλους σου.

Ἔτερον μετὰ τὴν Πολυέλεον. Θείας πίστεως.

Πᾶσαν εὐφρανῶν, Ἱερωσύνη, καὶ τῷ αἵματι, τὴν Ἐκκλησίαν· ἐν Ἱερουσαλὴμ γὰρ τὸ χρίσμα σοι δέδοται, καὶ τὸ σὸν αἷμα ἐν ταύτῃ ἐξέχεας. Παύλου μέτοχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου· ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μετένηκεν, ὁ μετὰ τόκον μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος· αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Εἵτα τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ λιθάνῳ πληθυνθήσεται.

Στιχ. Περιστευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίῳ ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην. Ὁ Ν'. Ψαλμός.

Δόξα, ἤχος β'. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἵτα στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου. Ἰδιόμελος πλ. β'. Τῷ ἱστίῳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. (Ζήτ. ἐν τῇ λιτῇ σελ. 7). Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ, Κύριε ἐλέησόν ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Εἵτα ὁ Κανὼν τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου ἤχος πλ. β'.

Ῥδὴ α'. Κύματι θαλάσσης, εἰς ἡ. καὶ ε'.

Στόματι πληνῶ καὶ γλώσσῃ γεώδει, σὲ τὸν ἰσάγγελον, ὑνεῖν δρυμῶντι μοι, Μόδεστε, φῶς οὐρανόθεν, δυσωπῶ σε ταῖς πρεσβεΐαις σου, ἐξαπτάψας φωτίσον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου.

Ἦλιν φθειρομένην, καὶ βέουσιν δόξαν, καὶ κόσμον σύμπαντα, καὶ κοσμοκράτορα παραδραμὼν ἀντὶ πάντων, τὸν Χριστὸν ἐκτίσω, Μόδεστε, οὐ τρωθῆις τῷ ἔρωτι ἐνηλλήσας· στεῖρῃ ὡς τις.

Μέγας ἐν σημείοις, καὶ τέρασιν ὥρτης· πολὺς ἐν θαύμασι, καὶ περιβόητος, ὕδατι μόνῳ ῥηντίζων, καὶ ἰώμενος τοὺς κἀμνοντας, βροντοῖς σὺν τοῖς κτήνεσιν, ὡς λίαν συμπληρότατος.
Θεοτοκίον.

10

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Γένος τῶν ἀνθρώπων βουλόμενος σώσαι ὁ ὑπεράγαθος μήτρην ἐσκήνωσεν ἀπειρογάμου Παρθένου, καὶ ἰδοὺ τεχθῆναι ἔρχεται, τοῦτον προσκυνησάμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Ὡδὴ γ'. Σε τὸν ἐπὶ ὁδῶν.

Ἰέλλων ἀναβαίνειν, εἰς μέγιστον ὕψος Ἱερουσῶνης, νυκτὸς ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ ἱεροῦ Πάτερ ἐρθασας, καὶ προσευχῇ ἐμμόνη σου ταύτας ἠνέφξας, θαυμασθεὶς τῷ ἐγχειρώματι.

Ἰησοῦσε σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁ Θεὸς ὁ Θεός σου, παρὰ τοῦς τοῦς μετόχους ἀγαλλιᾷσθαις ἔλαιον, καὶ μύρον Θείου χρίσματος, καὶ ἐξεχύθη σου δαψιλῇ χάρις ἐν χεῖλεσι.

Ἐχθροὺς τοὺς ἀσεατοὺς, καὶ δράκοντας νοκτοῦς τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ καταπατήσας καὶ Βασιλέα ἔχριστον, καὶ σὺδαρὸν τῇ χάριτι Σταυροῦ κατέβαλες, ἐναθλήσας καρτερώτατα.

Ἦνα χωρίσθης ὅλην τὴν ἐλαμψιν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐστύλωσας τὸν νοῦν σου, ἵνα νεόσμηκτον ἑωπυτρον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐλάμπρυνας, Μόδεστε, ἐνδοξὲ ἀρετῶν, καθαρῶτάτι φωτί.

Θεοτ.

Ἦ σύλληψις ἀνευ πάθους, ἡ πρόσληψις ὑπὲρ λόγον Παρθένος τοῦ τόκου σου, προήλθε τὸ γὰρ Προφήται· θρυλλοῦμενον ὑπερφυῶς μυστήριον, ἡμῖν ἐπέφανε, λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων Θεός.

Κάθισμα, ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐπαυρῶνας τὴν βίον σου τῶν ἀσετῶν κἀλλοναῖς, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ ἱερῆρχης σεπτὸς πανένδοξε Μόδεστε, αἵματι μαρτυρίου σεκυτὸν δὲ φρονιῆζας ἀνω πρὸς τὰς αὐλοὺς μετετέθης χορεῖας, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Χριστὸν πάτερ ἱκέτευε.

Καὶ νῦν. Θεοτ.

Ταχὺ δέξαι δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ τῷ Ἰῶ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάχαρτε, λύσον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς σε προστρέχόντων, σκέδασον τὰ ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση, Παρθένε, τῶν νῦν ἐροπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὡδὴ δ'. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν.

Ἦ ἐν ὕψιστοις παριστάμενος τῷ Θεῷ νοερώς, καὶ σὺν Ἀγγέλοις, ἄδων ὕμνον αὐτῷ τρισάγιον καὶ ἐν ἱερᾷ πρεσβυτέρων καθέδρᾳ, ἦντας τοῦτον ἐν γῇ.

Ῥαβδὸν πυρίνη τῶν δογμάτων σου εἰδώλων ἔτεμες τὴν πλάνην Ἱερῆρχα, κημαιομένην θάλασσαν, ὥσπερ Μωϋσῆς ἐρυθρὰν, ὁ θεόπτης ἐνδοξέ.

Μόδεστε, ἐξηγητὴν Ἱεροκήρυκα, ἐρμηνέα σοφῶν τῶν Γραφῶν καθίστα σε τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ταύτας τῷ λαῷ ἐν συνέσει καὶ χάριτι ἀναπτύσσοντα.

Θεοτ.

Μεγαλοφρόνως προκρίττεται προσδοκία ἔθνων, καὶ σωτηρία κόσμου, ὁ ὑπὲρ φύσιν τόκος σου, ἄχαρτε ἀγνῇ, ὃν ὕμνων κόσμος ἅπας προσορτάζει φαιδρῶς.

Ὡδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ὁ πρὸ γενέσεως εἰδὼς, τὸ καθαρὸν καὶ ἅγιον τῆς ψυχῆς σου, καὶ πρὸ τοῦ πλασθῆναι ἐν μήτρᾳ σε ἀγιάσαι ἅγιε Μόδεστε, ὡς προφήτην ἄλλος σαρῶς, Ἱερεμίαν δὲ ἄγγρυπον ποιμένα, καὶ φύλακα τῆς Σιών ἄλλος προβάλλεται.

Τὸ προαιώνιον σε φῶς, ἐρ' ὑψηλὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης, Μόδεστε, λυχνίαν ἀνεβίβασε, μέγα φῶς τοῦ κόσμου τυγχάνοντα, ὅπως ἔδωκε διὰ σοῦ φῶς ἐπιγνώσεως οἱ ἀπεγνωσμένοι, καὶ φέγγος ἐπιστροφῆς ἐκ τῶν εἰδώλων σαρῆ.

Νόμοις Χριστοῦ ἀκολουθῶν, τὸ ἀσθενεὶς συμπαθὲς ἐπισκέψω, καὶ πεπλανημένον ἐπανήγαγε, τὸ νοῦν ἱκανῶς, μάκαρ Μόδεστε, καὶ τὸ κατάρξαγεν αὐτῆς ἀνήγειρας, καὶ ἐπανορθώσω ὡς γνήσιος καὶ καλὸς, σὺ μισθωτὸς ὢν πειμῆν.

Θεοτ.

Ἦν θείῳ πνεύματι προδιδῶν, τὴν ἐξ ἡμῶν ἀπαλῶς σου πρόσληψιν, Πατρίκα ἀνεβόα, Κύριε, γενητορὸν τῷ νόμῳ τῆς χάριτος, τὸν ἐκ γένους μὲν Ἀβεράμ, ἐκ τῆς Ἰούδα δὲ φυλῆς, κατὰ σάρκα Παρθένος ἀνευ σπαρῆς ἔρχεται τίκτουςα.

Ὡδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ῥαβδὸν τῶν αἱμάτων σου, κατακλύσας θοερὰ, τῆς ἀσεθείας ὕδατα, καὶ ποταμὸς ὠράτης, τὰ εὐσεβῆ ἀρδεύον συστήματα τῶν πιστῶν Ἱερῆρχα μάρτυς Μόδεστε.

Ἰσχύει τοῦ πνεύματος τὴν ψυχὴν πεμπτραχθεῖς, τῆς πονηρίας πνεύματα ὑπομονῇ κατέβαλες αἰκισμῶν, καὶ νίκης διάδημα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω Ἱεροβάη.

Ἦ βίος σου τίμιος, ἡ ζωὴ θεοτερτῆς, καὶ ἱερὸς ὁ θάνατος, δεδοχασμένος ἐναντι τοῦ Θεοῦ τρισόλβιε Μόδεστε, ἱερῶν ἀκρότης καὶ τὸ κλέχμα.

Θεοτ.

Ἦ εἴ' α' ἐθλάστισας Ἱεσσαὶ καὶ ἐξ αὐτῶν, ὁ προσελθὼν Θεὸς ἡμῶν ἐλπίς ἐθνῶν, ἀνάπαυσις καὶ τιμὴ, ὡς παλαι προέφησεν Πατρίκας, ἐνθῶς φωτιζόμενος.

Κοντάκιον ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἰακώβου μάκαρ σε, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἀρετῶν διάδοχον, ὡς καὶ τοῦ θρόνου καὶ τέλους, στέρομεν τὴν θείαν χάραν σου ὡς εἰδότες, κολλῶντες; μὴ ὑπερίδης τοῦς σοῦς ἱκέτας, τοῦς τὴν μήνην σου τελούντας, ἱερῶν καὶ μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἱερῶν τὸ ἐλάμπρον κλέος, καὶ τῶν μαρτύρων τὴν πάντερπνον δόξαν, δεῦτε πάντες ἐν ὕμνοις τῶν ἀσμάτων πιστοὶ Μόδεστον εὐσχησάμεν· τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐννικήσας Βελίαν ἐν ἀήλει σεπτίει, ὁμῆριζαι ἡμῖν ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν ἱαμάτων ἀκένωτα βεῦματα τοῖς τελοῦσι.

τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν ὑπέρλαμπρον καὶ βοῶσι πρὸς αὐτὸν μετὰ δεούσης προθυμίας καὶ πίστεως: Χαίροις τῶν Ἱερῶν καὶ Μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ 15. Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μόδεστου, Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Φέρει Μόδεστε παρμάκαρ καὶ σὸν τάφον.

Ἦ τὸν τάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησεν καὶ σώσων ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀφραστον θαῦμα.

Συχαῖς νέφεσι, καὶ ἐπομβρίαις τῶν λόγων σου, ἀρδομένη οἷα λιπαρά, καὶ εὐγεως γῆ δέδεικται πολύφορος, ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καρποφοροῦσα, ἀρετῶν καρποφόρων παγκαρπία.

Οὐκέτι στέγων τὴν ἄμετρον παρρησίαν σου, καὶ τὸν ζῆλον ὃν ἔχεις σοφῆ, οἷα μιμητῆς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν δαιμόνων θήραμα ὁ κακουργάτης, καταγράφει τὴν ψῆφον τοῦ θανάτου.

Ἀρπαγῆς λύκοι, καθάπερ μάρτυς οἱ δῆμοι, ὡς ἀρνίον ἀρπάσαντες, σπυιδῇ εἰς τῆς κακίας τόπον ἔστυραν, καὶ τοῖς λίθοις λιθάζοντες ἀσπλάχνως, τὸν καλὸν σε κατέστραξαν ποιμένα. Θεοτοκ.

Τὸ ξένον θαῦμα, τὸ ἐν Προφήταις θρυλλούμενον, καὶ δικαίους πάλαι ἐμφανῶς, Παρθένης ἀγνὴ τεζομένη πάρεστιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων: Λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς οἰοῖς.

Ἀδίσαιτος πύργος, στύλος ἀκλόνητος, ἀπερίτρεπτον τεῖχος, βάσις τῆς πίστεως, λύρα μελουργὸς, εὐσεβείας ὑπέρμαχος, πλάνης καθαιρέτης, Μόδεστε ἀνεδείχθης.

Ὅσπερ Ἥλιος, πάτερ, σαφῶς ἀνέτειλας, τὴν Σιών, καταυγάζων φῶτι τῶν ἔργων σου ὅθεν σε Σιών τῆς ἡμέρας ἀπέγνωμεν, καὶ Σιών τῆς ἄνω, Μόδεστε κληρονόμον.

Κυβερνήσει τῆς θείας χάριτος πάντοτε, τῶν βασιλῶν παρῆλθες τὸ μέγα πέλαγος, καὶ τοὺς γαληνικούς ἐφθασας ἀγαλλόμενος ἐνδοξε λιμένας, τῆς ἄνω βασιλείας. Θεοτοκ.

Προφητῶν θεηγῶν ῥήσεις, πεπλήρωνται, ἡ Παρθένης ἐγγίζει τεκεῖν τὸν Κύριον, ἅπαντα ἡ γῆ εὐφρενέσθω, χορεύουσα καὶ ἀγαλλιέσθω εἰς παντὰς τοὺς αἰῶνας. (Ὡδὴ θ'. Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ.)

Πατριάρχων ὁμήγουρι, Προφητῶν ἡ πανήγουρι, Ἱεραρχῶν, Ἀποστόλων δῆμοι καὶ χοροί, Ἀθλητῶν ἀγέλαι, Μαρτύρων φάλαγγες, Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων συστήματα, τὴν σὴν ἀνιούσαν προέπεμπον Ἱερομάρτυς ψυχῇ.

Ὡραίσμένη ὡς νύμφη, καὶ περιβεβλημένη, πεπαικιμένη ἀρετῶν γυνούσις ἐν κροσσωτοῖς, ὡς παιδρὰν παστὰδα τὸ θεῖον σκῆνος σου ἡ ψυχὴ σου λυποῦσα πρὸς τὰς φωστειδεῖς οὐρανίας παστὰδας ἀπῆλθε, Μόδιστε.

Ἡ τυραννὶς τοῦ θανάτου, ἐξησθένησεν ὄντως· ζῶτι καὶ γὰρ ἐν τῷ Θεῷ δικαίων αἱ ψυχαί, τοῦ δὲ λόγου πίστις σὺ εἶ, Μόδιστε, καὶ νεκρὸς γὰρ θαλμάτων προχέεις ποταμοῦ· τοῖς ἐν πίστει τῷ Θεῷ φοιτῶσιν εὐχὴ σου. Θεοτοκίον.

Συγγαίρει πάσα ἡ κτίσις, τῷ σὺ τόκῳ Παρθένε, τὴν γὰρ Ἐδὲμ ἡ Βηθλεὲμ ἠνέωξεν ἡμῖν, καὶ ἰδοὺ τῆς ζωῆς τοῦ ξύλου ἅπαντες, ἀπολαύοντες, βοῶμεν ἐκτενῶς· τὰς ἡμῶν, ἱκεσίας Δέσποινα, πλήρωσον.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ. Φῶς ἀναλοιώτον.

Ἦν Ἱεράρχαις αὐγάξεις, ὡς ἥλιος ἐν ἡμέρᾳ, καὶ ἐν ταῖς Μάρτυσι λάμπεις, ὥσπερ ἐν ἄστροις σελήνῃ, δι' ὃ σὴν εὐφημοῦμεν κοίμησιν, Μόδεστε πάτερ, Σιών ἀγίας τὸ λέος, Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Λυσοπλοκώτατε πύργε, καὶ δωδεκάτο·χε πόλις, ἡλιτάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλευχεῖς τὸν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς αἰῶνες.

Ἰστώμεν σίχ. δ'. Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ἰάσεων νάματα ὁ σὸς, ναὸς τοῖς προστρέχουσιν, ἀναπηγάξει ἐκάστοτε, Μόδετε ἐνδοξε, καὶ ἐκ πλάνης πάθη, καὶ βυθίζει φάλαγγας δαιμόνων, συνεργεῖα τοῦ Πνεύματος, Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μόδεστε πανεύφημε πιστοῖς, ἡ σὴ μνήμη σήμερον, προσεκαλεσατο ἅπαντας, πανηγυρίσαι σου, ἀρετὰς τὰς θείας, μαρτυρίου σκάματα, θαυμάτων τὴν πληθύν, ἣν ἀπείργασαι Θεοῦ τῇ χάριτι, ἱερόαθλε τρυσόβιε, ὃν δυσώπει ὑπὲρ τῶν υμνούντων σε.

Ἀπαύγασμα ὥφθης ἀληθῶς, ἱερόαθλε Μόδεστε, τοῖς Ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι, καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν γινώσιν ὥφθης, ἀβραγῆς ἀκλόνητος, ὑπέρμαχος θεόφρων καὶ πρόβολος, πάντων ἐνωπιον, δογματίζων ἀκριβέστατα, τῆς Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον.

Ἐβραίων ὁμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, ἱερομάρτυς πολύαθλε, καὶ θεῖα χάριτι, τούτοις ἐκνικήσας πρὸς Χριστὸν ἀνέδραμες, ἀθλήσας δι' αὐτὸν καρτερώτατα, ὃ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ δόξα. Ἦχος πλ. δ'.
 Τίς λαλήσει τὰς ἀνστέιχας σου σοφέ; ἢ τίς ἐξκριθήσεται τῶν ἀγώνων σου τὰ πλήθη; πολλὰ γὰρ καὶ ὑπὲρ φύσιν ὥσπερ ὑπὲρ νεγκας, πλείονα δὲ τὰ βραβεῖα ἀσυγκρίτως ἐκομίσω ἐκ τῆς παντοκρατορικῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δεξιάς, ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε Μόδεστε, οὐ μόνον γὰρ τῶν ζωηρόντων παθημάτων αὐτοῦ κοινωνὸς ἦξ' ὥντος γεύσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφ' αὐτοῦ δόξης ὡς ἱερεὺς καὶ μάρτυς ἀξιουμάμενος.

Καὶ νῦν, Δέσποινா πρόσδεξε τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου.

ἢ τῆς ἐρρηγῆς, αἶον βούλει.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Δίδεται καὶ ἄριον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ Ἀγίου. Βίς τὴν λειτουργίαν ὡδὴ γ' καὶ ς'. Ἀπόστολον τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους, ὁμολογῶ καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ἱερομάρτυρα.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
 ΜΟΔΕΣΤΟΥ,

Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

ΟΥΓΓΟΣ ὁ τοῦ Θεοῦ θυμιάσιος ἄνθρωπος, ἐγεννήθη καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν ἀπ' αὐτῶν εἰδωλοκρατῶν νέος δὲ τὴν ἡλικίαν ὄντας, ἦτο βραχὺς βροδίων κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἀπολιπὼν τὸν βίον ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ θεῖος λέγω Πλάτων, ἐσυναθροίσθη ὅλον τὸ πλῆθος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ κλείσαντες τὰ πύλας τοῦ ναοῦ, καὶ σφραγίσαντες ἐπιμελῶς, ἐπερίμεναν ἔξωθεν, ποῖον Ἀρχιερέα καὶ ποιμένα θέλει τοῦ; ἐξῆκποστεῖν ὁ Θεός; διότι ταιαύτην καλὴν συνήθειαν εἶχον, ὅποταν ἤθελαν νὰ χειροτονήσῃν Ἀρχιερεῶς, ὅποιοις ἤθελον ἡμπορέσει νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ ναοῦ διὰ προσευχῆς, ἐνείκον εὐθύ; ὡς ἄξιον ἐχειροτονοῦσθαι. Τότε λοιπὸν ἀπὸ θείας χάριτος ὁδηγηθεὶς ὁ ἱερὸς Μόδεστος, ἔβησεν εἰς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ, καὶ εὐθύ διὰ προσευχῆς, αἱ θύραι ἀνοίχθησαν, καὶ ὁ θεὸς Μόδεστος Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ ἀπεκατεστάθη, διὰ τὴν ἀπλότητα, καὶ ἀγάπην,

ὅπου εἶχεν εἰς τὸν Θεόν, καὶ καθαρότητα. Ἐδέετο δὲ τοῦ Θεοῦ καθεκαστὴν νὰ τοῦ δοθῇ καρμὶα χάρις εἰς ὡτέλειαν· ὁ Θεὸς λοιπὸν ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν, ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν δούλον πλουσιωτάτην δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἱατρῇ τὰ ζῶα, καὶ ἀκούσαστε ἐξ ἀρχῆς τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων του.

Ἀνὴρ τις οἰκοδόμος τὴν τέχνην, ἐν καιρῷ θέρους, ζεύξας τὰ βόδια του, καὶ βάνωντας φορτίον εἰς τὸ ἀμάξι, ἐπίβαιναν εἰς τὸ ἀλώνι νου ὁ δὲ φθονερός διάβολος θέλωντας νὰ βάλῃ εἰς κόπον τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ, Μόδεστον, ταράξας τὰ βόδια εἰς τὴν οὐράντων, τὰ ἐρρίψεν εἰς τὴν γῆν ὡτὰν νεκρά, καὶ ἀκίνητα· ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν κλαίωντας, ἐφώνησεν· Ὁ Θεὸς διὰ προσβειῶν τοῦ ἁγίου Μόδεστος, βοήθησον τοὺς βόας μου· ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος γνοὺς τῷ πνεύματι τὴν βλάβην τοῦ σατανᾶ, ἔβηκε δρομαίως, καὶ διὰ προσευχῆς ἐσῆκωσε τὰ βόδια, καὶ ἀνεχώρησε πηγαίνωντας δὲ ὀλίγον περὶ πρὸς, ἔπεσαν καὶ δεύτερον· ὁ δὲ ἅγιος γνοὺς τῷ πνεύματι, καὶ τότε, ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ πάλιν ἐσῆκωσε τὰ βόδια, ἔθεσε τὴν ζώνην, ὅπου ἐσφουδρῶσεν, εἰς τὸν ζυγόν, καὶ λέγωντας τοῦ ἀνθρώπου· Ἀπελθε, ἀδελφε, καὶ πλέον μὴν φοβᾶσαι· δὲν ὑπῆφερε τοῦτο ὁ πονηρός; ἀλλὰ τὸν δασμὸν τοῦ ζυγοῦ, λογαζώντας δεσμὸν καὶ ἐμπόδιον τῆς πονηρίας ἐνεργείας του, ἐφώνησε κατὰ τοῦ ἁγίου λέγωντας· Ἀδικεῖς με, Μόδεστε, διότι ἐδικός μου εἶναι ἐτούτος ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅλος ὁ κόπος τοῦ· ἐπειδὴ καὶ ὅσα μοῦ ἀρέσουν ἔκανε, καὶ τώρα ὅπου ἦλθες ἐπὶ εἰς βοήθειάν του, ἐκαταφρονήθηκα ἐγώ· διότι εἰς ἐπὶ πιστεύσας, ἐμὲ ἀπαρνήθη, καὶ ἐφάνη ἀχάριστος εἰς ὅσα τὸν ἐβοήθησα πολλαὶ φοραὶ, ὅπου μὲ ἐπικαλέσθη· ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος τὸν ἐπετίμησε λέγωντας· Φεῦγε, διάβολε, ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ ἐδικός σου τόπος καὶ τὸ κατοικητήριόν σου εἶναι τὸ ἐξώτερον σκότος, καὶ εὐθέως διὰ μέσου τῆς ἐπιτιμῆσεως τοῦ δικαίου ἐγένεν ἄφαντος ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Μὲ τόσα δὲ σημεῖα καὶ θαύματα ἐδοξασεν ὁ Θεὸς τὸν ἅγιον, ὥστε ὅπου τὸν ἔκαμε τόσον θυμιαστὸν, καὶ ποθητὸν εἰς ὅλους ὅπου ἐκτοικεῖσταν τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱεροσολήμ.

Περνόντας λοιπὸν μίαν φορὰν διὰ μέσου τῆς πόλεως ὁ ἅγιος, εὐ.εν εἰς ἕνα μέρος ἀνθρωπίνον τινα πτωχόν, τοῦ ὁποίου τοῦ ἐψόφρησεν ἕνα μοσχάρι καλὸν ὅπου εἶχεν· ἐλυπεῖτο οὖν ἀπαρηγόρητα καὶ ἔκλαιε· τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ ἅγιος εὐσπλαγχνίθη, καὶ διὰ προσευχῆς του ἀνέστησε τὸ μοσχάρι. Ἐδεαμε δὲ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του, καὶ μερικοὶ ἔλεγον, ἐκεῖνο ὅπου ἦτο καὶ ἡ ἀλήθεια, πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας εἶναι ἅγιος· ἄλλοι ἔλεγον, ὅχι, ἀμὴ μάγος εἶναι, καὶ διὰ μέσου τῆς μαγείας του τὰ κατορθώνει αὐτά, ἢ ἴσως εἶναι μαθητὴς τινὸς ἐπιτηδείου ἱατροῦ, ἀμὴ πῶς νὰ τοῦ ἐδόθη τὸ χάρισμα τοῦτο ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἠθέλαμεν τὸ πιστεῦσαι

ποτέ· καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγον οἱ ἀπλούστεροι καὶ ἀσυλλόγιστοι· οἱ δὲ φρονιμώτεροι ἔλεγον, πῶς ἐνίσως καὶ οὗτος δὲν ἦτον εὐσεβής, δὲν ἤθελεν ἀνοξῆ ὁ Θεός· τὴν Ἐκκλησίαν διὰ μέσου σου· εἰς τοὺς ὁποίους πάλιν ἀντέλεγον οἱ ἐναντιούμενοι· ὅτι ἀνίσως καὶ καθὼς λέγεται εἶναι ὁ ἄνθρωπος· οὗτος δίκαιος, ἃ· ἔλθῃ ἐκεῖ ὁποῦ κατοικᾷ ὁ μεγαλώτατος δράκων. καὶ ἂν τὸν φονεύσῃ διὰ προσευχῆς, θέλομεν πιστεύσει πῶς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔλαβεν τὴν χάριν νὰ κἀνῇ τοιαῦτα θαυμάσια. Ὁ δὲ ἄγιος ἀκούσας τοῦ λαοῦ τὴν φιλονικίαν, εὐθύς ἐπῆγεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τόσον τὸν ἐδῶξεν ὁ Θεός, ὥστε ὁποῦ ὅλος ὁ τόπος ἐτείετο καὶ ἔτρεμε διὰ μέσου τῆς προσευχῆς· ὅλον λοιπὸν τὸ πλῆθος ἐτός· καὶ βλέπωντας, αὐτὸς ἐσῆκωτε τὴν βάρβαντον, καὶ εὐθύς ἐνεκρώθη ὁ ὄρις, καὶ ἐτρομάζαν οἱ παρόντες, καὶ εὐθύς ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅλοι τους μέγαν ἀνεκήρυσαν τὸν αὐτοῦ δούλον Μόδεστον. Αὕτη ἡ φήμη ἔρθε καὶ ἔως εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος καὶ μετ' ὅλον ὁποῦ ἦτον ἀσεβής καὶ ἐσπούδαζε κατὰ πολλὰ νὰ κακοποιῇ τοὺς Χριστιανούς, τότε δὲ μόνον δὲν ἐθυμώθη, ἀλλὰ καὶ ἐξεπλήττετο, καὶ ἐθαύμαζε τὸν ἅγιον· οἶδε γὰρ καὶ πολέμιος θαυμάζειν ἀνδρὸς ἀρετὴν· τὸ ὁποῖον ἔπαθε καὶ ὁ βασιλεὺς τότε· ἀγκαλὰ καὶ ὑστερον ἀπὸ παρακίνησιν τοῦ σατανᾶ ἐμελλε νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὸν ἀποδείξῃ μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσας δὲ ὁ λαός, πῶς ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκακοποίησε τὸν δίκαιον, ἀνευφύμουν μετὰ παρρησίας καὶ ἐδόξαζαν τὸν ὕψιστον Θεόν. Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ ἕτερον θαῦμα.

Κάποις γυνὴ χήρα, ἔχοντας πέντε ζευγάρια βόδια, ταῖς ἤλθε κακὴ καὶ μεγάλη ἀσθένεια, ἡ γυναῖκα δὲ ὄντας χήρα, καὶ τὸ χειρότερον πτωχή, καὶ μὴν ἔχουσα ἄλλην κυβέρνησιν, ἐλυπεῖτο καὶ ἐθρήνη ἀπαρηγόρητα· ἔτρεχε λοιπὸν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἐῴετο ὅλους τοὺς ἁγίους νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν συμφορὰν τῆς, καὶ μὴ εὐρίσκουσα βοήθειαν ἔδραμεν εἰς τοὺς ἁγίους· Ἀναγνίρους Κοσμᾶν καὶ Δαμιανόν, λέγουσα· Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ ἐλεήσατέ με τὴν ἀμαρτωλὴν, διότι διὰ τὰς ἀμαρτίας μου κινδυνεύουν οἱ βόες μου νὰ χαθούν· ἐφάνη λοιπὸν εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, καὶ εἶπε τῇ, ὦ γύναι, εἰς ἡμᾶς δὲν ἐδόθη νὰ ἱατρεῖωμεν ζῶα, διότι αὕτη ἡ χάρις ἐδώρηθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, Μόδεστο τῷ μεγάλῳ Ἀρχιερεῖ Ἱεροσολύμων, καὶ ἂν ὑπάγῃς εἰς αὐτὸν θέλει ἱατρεύσῃ τὰ βόδιά σου. Ἐκείνη δὲ ἐξυπνήτασα, εὐθύς ἔτρεχε νὰ ἀναζητοῦσα τὸν μέγαν Μόδεστον, καὶ μὴ εὐρίσκουσα αὐτόν, διότι ἐκατοίκει μακρὰν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐδέετο μετ' ἐνθουσιασμοῦ πιστεῖν νὰ τῇ φανερωθῇ ὁ ἱατρός· ἐφάνη τῇς λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν εἰς τὸ ὄραμα τῆς ὁ μέγας Μόδεστος λέγωντάς τῇς, διατί, ὦ γύναι, θρηνεῖς κατὰ πολλὰ; ἐγὼ εἶμαι ὁ Μόδεστος ὅπου ζητεῖς, καὶ ἀκούσας τὴν προσευχὴν σου, ἦλθα διὰ νὰ σοῦ ἱατρεύω τὰ βόδιά σου, ἀλλ' ἀκούσόν με,

καὶ εὐθύς ὁποῦ σηκωθείς κόψε ἀπὸ τὰ σιδηρὰ ἐργαλεῖα ὁποῦ ἔχεις, καὶ λαβοῦσα τὰ κομμάτια, πήγαινε εἰς κάποιον τόπον ὅπου λέγεται Λαγκενάς, καὶ ἐκεῖ εἶναι ναὸς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, ἐμπροσθεν τῆς λόγχης τοῦ ὁποῦ ναοῦ κατοικᾷ κάποιος ἄνθρωπος Εὐστάθιος λεγόμενος, ὁ ὁποῖος ὄντας τεχνίτης ἐπιτήδειος, θέλει σοῦ κάμει σταυρόν, τὸν ὁποῖον λαβοῦσα φέρε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ κράζας ἐπὶ ἱερεῖς, καὶ ἃς κάμουν ἀγρυπνίαν εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ τὴν ἡμέραν ἃς λειτουργήσουν ὁμοῦ, καὶ ὕστερον ἃς ἀνάψουν κηρία, καὶ λαβόντες τὸν Σταυρόν οἱ ἱερεῖς, ἃς τὰ ἀλείψουν με λάδι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ λάδι ἃς βαντίσουν τὰ βόδια, καὶ εὐθύς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἐμῆς ἐπικλήσεως, θέλει φύγει ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀσθένεια. Ταῦτα ἡ γυνὴ διδάχθεῖσα ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἔκαμε καθὼς τὴν ἐδίδασκε, καὶ ἱατρεύθησαν τὰ βόδιά τῆς, καὶ εἰργάζοντο ἀνεμποδίστως, καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ὁποῦ ἔδωκε τοιαύτην ἐξουσίαν εἰς τὸν δούλον τοῦ Μόδεστον· ἔπαυσε δὲ καὶ ἡφανίσθη κάθε βλάβη τῶν Ἑλλήνων καὶ μάγων καὶ δὲν ἐδύναντο νὰ βλάψουν τὰ σπῆτια τῶν πιστῶν, διότι ἐπ' ὅστρον εἰς τὴν δόναμιν ἐκεῖνου τοῦ θαυματουργοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ τώρα ὅποιος μετὰ πίστεως ἐορτάσῃ τούτου τοῦ ἁγίου τὴν μνήμην, καὶ κατασκευάσῃ Σταυρόν κατὰ τὸν προειρημένον τρόπον καὶ κάνει κάθε χρόνον τὰ προγεγραμμένα, θέλει φυλαχθῇ ὁ οἶκος του, καὶ ὅλα του τὰ ζῶα ἀβλαβῆ, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ πάσαν διαβολικῇ ἐνέργειαν, καὶ ἀνθρωπίνην βλάβην. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ, ὅπου ὁ μέγας Ἱερομάρτυς Μόδεστος ἔκανε τὰ τοιαῦτα παρὰ δόξαν ἐν Ἱεροσολύμοις, διατρέχουσα ἡ φήμη τοῦ πανταχοῦ, ἔρθε καὶ ἔως εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ ματαιόφρων βασιλεὺς ἀκούσας, εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας, ἔως πότε νὰ ὑποφέρωμεν τὰς μαγείας τούτου τοῦ ἀνθρώπου· ἀπελθόντες λοιπὸν ζητήσατε, καὶ εὐρόντες φέρετέ τον εἰς ἐμὲ, καὶ ἐγὼ μετὰ πολλῶν λογίων βεβάνω· θέλω ἐλέγξῃ τὰς μαγείας του. Οἱ στρατιῶται λοιπὸν ἀπελθόντες ἤρξαν τὸν ἅγιον, καὶ πιάσαντες αὐτὸν ἐπήγαγον εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν ὑπὸνῆπτεν ἕνας ἱερεὺς, καὶ τοῦ εἶπε δεόμενος· Ἐλέησόν με, Πάτερ, ὅτι τὰ βόδιά μου πάντοτε ψοφοῦν, ὁ δὲ ἅγιος τοῦ εἶπε· βλέπει με δεμένον πρὸς βεβάνω· ἀπερχόμενον καὶ μοῦ ζητᾷ βοήθειαν; ὁ δὲ πάλιν ἐδέετο· σπλαγχνισθεῖς οὖν αὐτόν, εἶπέ του, ἀπελθε, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάμε τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ κάλεσον αὐτόν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἀμαρτωλοῦ Μόδεστον, καὶ ἐγὼ μὲν πηγαίνω νὰ θανατωθῶ, καὶ ἐσὺ ἐν τιμῇ τὴν ἡμέραν τῆς τελευταίας μου, θέλω εἶσθαι πάντοτε μαζὶ σου, καὶ νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν διὰ βοήθειάν σου. Οἱ δὲ στρατιῶται βλέποντές τον πῶς ἀργοπορεῖ εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἔδειραν, λέγοντες, εἰς τὸν βασιλέα ἐπροσάχθημεν νὰ σὲ ὑπάγωμεν, σπουδάζε λοιπὸν διὰ νὰ μὴν κινδυνεύσωμεν καὶ ἡμεῖς·

διὰ λόγου σου. Φθάνωντας δὲ εἰς τὸ βασιλικὸν κριτήριον, εἶπαν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἄγιον· ἀπὸ ποῦ σοῦ ἐδόθη χάρις, δὲν φθάνει ὅπου πιστεύεις τὸν ἐσταυρωμένον ὡς τὸν Θεόν, ὁμοῦ μὲ τοὺς ὁμόφρονάς σου, ἀμὴ ἐπλάνεσες καὶ ὅλην τὴν πόλιν. καὶ σὲ πιστεύουν ὡς τὸν Θεόν· καὶ ὁ ἅγιος εἶπε· κακομήχανε, καὶ δολιώτατε ἄνθρωπε, εἰς κενεὶς δὲν με ἐπροσκυνήσας ὡς τὸν Θεόν, ἀλλὰ τιμῶσιν ὡς δούλον Θεοῦ, καὶ προσκυνοῦσι τὸν ἐσταυρωμένον Θεόν, καθὼς εἶπες, τὸν ὅποιον δὲν εἶσαι ἄγιος· νὰ τὸν γνωρίσῃ· καὶ ἐτό· καὶ ὁ βασιλεὺς εἶπε, καὶ ποῖος ἤξεύρει τὸν ἐσταυρωμένον διὰ Θεόν, πᾶρεξ ἐσύ καὶ οἱ σύντροφοί σου οἱ μάχοι; καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς μουλάρια θηλυκά, ἄρτια κατὰ πολλὰ. καὶ τὰ ἄρτια νὰ τρέχουν διὰ νὰ ἀφανισθῇ τὸ σῶμα του συρόμενον ἐπάνω εἰς τὸν πετρώδη ἐκεῖνον καὶ σκληρὸν τόπον· ὁ δὲ ἅγιος εὐθὺς ὅπου ἄπλωσε τὰ χεῖρά του εἰς τὰ μουλάρια, ἐκεῖνα μὲν ἐφυγον, αὐτὸς δὲ ἐφαίνετο λελυμένος, καὶ ἀβλαβής· ἀλλ' ὁ ἀσύνητος βασιλεὺς, καὶ ταῦτα βλέπωντας δὲν ἐκαταλάμβανεν· ἀμὴ ἔλεγε πρὸς τὸν ἄγιον, ἡ μαγεία σου μέλλουν νὰ θανατώσουν καὶ τὰ μουλάρια· ὅθεν ἐκ δευτέρου δέσαντες αὐτὸν χεῖρας καὶ πόδας, τὸν ἔδεσαν πάλιν εἰς τὰ μουλάρια καὶ μετὰ πολλὴν βίαν τὰ ἐδίωκαν· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς συρόμενος ἔλεγεν· ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν. Καὶ ποῖος δὲ βοσκὸς βλέπωντας τὸν ἄγιον, καὶ γνωρίσας ποῖος ἦτον, εἶπεν· Ὑιέτόν με, Πάτερ, καὶ δό, μοι διὰ τῶν προσευχῶν σου νὰ ἀποκτητῶ μοσχάρι. Ὑπιτιμήσας λοιπὸν ὁ ἅγιος· ἐκεῖνα τὰ ἄρτια μουλάρια, τὰ ἐσταυρωμένον εὐθὺς ἀπὸ τὸν δρόμον του, καὶ ἐπρόσταξε τὸν βοσκὸν καὶ ἦλθε σιμὰ ὁμοῦ μετὰ τὴν ἀγέλην του, καὶ τὸν πύχθη ὁ ἅγιος λέγωντας· Ὁ Θεὸς ὅπου εὐλόγησε τοῦ Ἀβραάμ τὰ πόμυνα τῶν βοῶν, καὶ προβάτων, αὐτὸς νὰ σοῦ χαρίξῃ κάθε χρόνον δύο μοσχάρια, καὶ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν· καὶ ὁ μὲν βοσκὸς τυχὼν τῆς αἰτήσεως, ἀνεχώρησεν εὐφραίνόμενος· ὁ δὲ μάρτυς ἐπετίμησε τὰ μουλάρια, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου ἐδέθη. Ὁργίσθη λοιπὸν ὁ ἀλογώτερος τῶν ζώων καὶ ἀγριώτερος βασιλεὺς, πῶς δὲν ἐθανατώθη ὁ ἅγιος, ἀμὴ ἔμεινεν ἀβλαβής καὶ ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς ἐκεῖνους πόδας καρφία ξυμπετρά, καὶ κατόπιν τὸν ἐδίωκαν στρατιῶται δέρωντες, ἔως εἰς τρία στάδια· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν τιμωρίαν γενναίως ὑπέμεινεν ὁ μακάριος· ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς, ἐπρόσταξε καὶ ἄπλωσαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς τριβόλια σιδηρὰ καὶ ὀξέα, καὶ εἶπε νὰ τρέξῃ ἐπάνω τους ὁ μάρτυς ἔως ἓνα στάδιον· ὁ δὲ Χριστὸς καὶ τότε ἐχάρισεν ὑπομονὴν εἰς τὸν δούλον του, καὶ δὲν ἐβλάβη τίποτε. Οἱ ἀνήμεροι λοιπὸν τοῦ ἀνιμέρου τυράννου ὑπνέται, ἔλεγον ἀνάμεσόν τους, βλέπετε πῶς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τοῦ κώμωμεν τίποτε κακόν, ἀμὴ ἔλατε καὶ ἄς τὸν λιθοβολήσωμεν, ἔως ὅπου νὰ σκεπάσωμεν τὴν ἀγνωστὴν του κεφαλὴν· ταῦτα

εἶπον, καὶ παρευθὺς τὸν ἐλίθων· ὁ δὲ ἅγιος ἔτεκε πολλὴν δραν προσευχόμενος· ὁ ἥλιος λοιπὸν μὴ ὑποφέροντας τὴν τοιαύτην παρανομίαν, ἐσκοτίσθη· ὁ δὲ Θεὸς δοξάζοντας τὸν δούλον του, ἐγύριζε τοὺς λίθους, ὅπου τοὺς ἐβρίπταν οἱ φονεῖς Ἰουδαῖοι, εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ὁ δίκαιος· πάλιν μετὰ τὴν θεῖαν δύναμιν ἐφαίνετο ἀπαθής· οἱ δὲ θαυμάζοντες, ἔλεγον, χωρὶς ἄλλο μάγος εἶναι· διότι μήπως δὲν ἐλιθοβολήσαν καὶ τὸν Στέφανον ἐκεῖνον οἱ πρόγονοί μας; ἀμὴ εἰς ἐκεῖνον δὲν ἐσυνέβη τίποτε τοιοῦτον, διότι δὲν ἦτον μάγος, ὡς οὗτος ὁ κακοθέατος· καὶ πάλιν ἀπορούμενοι ἐσυμβουλεύθησαν μετὰ τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἔδωκαν εἰς ἓνα χάλκιωμα γεμάτον ἀπὸ μολύβι, ἔπειτα ἀναψαν ἀπὸ κάτω μεγάλην πυρκαϊάν, καὶ τὸν ἄρτηαν μέσα ἐξ ἡμέρας· ὕστερον δὲ νομίσαντες οἱ ἀνόητοι πῶς χωρὶς ἄλλο ἀπέθανεν, ἔστειλαν μαρτυρικοὺς ἀπὸ λόγου των νὰ ἀφανίσουν καὶ τὰ κόκκαλά του, διὰ νὰ μὴν τὰ εὗρουν οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὰ τιμῇσιν· ἀλλ' ἐπλανήθησαν οἱ ἄφρονες, διότι τὴν νύκτα ἤρπασαν οἱ Χριστιανοὶ ζωντανὸν τὸν μάρτυρα, καὶ τὸν εἶχαν μαζὺ τους· οἱ σκληρέντες λοιπὸν ἰδόντες τὸν ζῶντα καὶ ἀβλαβή, ἐξέπληγθησαν, καὶ πέρνοντές τον τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν βασιλέα· τὸν ὅποιον ἰδὼν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος, καὶ θηριώδης, εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἐτάρπησαν μίαν κολώναν καὶ ἐκαὶ μετὰ ἔδεσαν σφικτὰ τὰ χεῖρα τοῦ ἁγίου· ἔπειτα τοῦ ἔχυσαν ἐπάνω εἰς τὸ γυμνὸν τοῦ σῶμα μολύβι ἀναθρακτὸν, καὶ καὶ τριγύρω του μεγάλην κλίμιν· ὁ δὲ Μακάριος Μόδεστος ἀπὸ θεῶν αὐτὰ ἔμεινεν ἀβλαβής, ἔχοντας τὸν ὑψίστον Θεόν καταφυγὴν του, διὰ τοῦτο οὐδε κακὸν κακόν, οὔτε μάρτιξ δὲν ἐγγίξεν εἰς τὸ κορμὶ του· εὐθὺς διότι ἡ κλίμιν ἐσβεσθή, ἡ κολώνα ἐσυντρίβη ὁ δὲ μάρτυς ἐσήκωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εὐχαρίστη τὸν Θεόν· οἱ δὲ ἀσεβεῖς πάλιν ἐλθόντες, καὶ τὸν μάρτυρα ζῶντα καὶ προσευχόμενον ἰδόντες, τοῦ ἔλεγον θυσιάσον Μόδεστε τοῖς θεοῖς διὰ νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὰ βάσανα ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς εἶπεν· ἐγὼ ἔνα Θεόν προσκυνῶ καὶ σέβομαι· τότε πάλιν ἔβλεψεν τοὺς πόδας του εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἔχυναν πάλιν μολύβι ἀναθρακτὸν εἰς τὸ κορμὶ του· ἀλλὰ καὶ τότε ἀβλαβής ἐφαίνετο ὁ ἅγιος· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι, καὶ δαιμονιώδεις, φιλονικούντες νὰ νικήσουν τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἁγίου (ὡς τῆς ὁμότητος καὶ ἀπανθρωπείας!) ἀλειψαν τὴν κεφαλὴν του μετὰ πίσαν, καὶ λάδι, ἔπειτα τὴν ἀναψαν μετὰ φωτιά (οἱ ἄγιοι ὡς ἀληθῶς τοῦ αἰωνίου πυρός) καὶ ἔτσι τὸν ἄρτηαν νὰ περιπατῇ διὰ μέσου τῆς πόλεως· ἐθυμώθη δὲ ὅλη ἡ πόλις διὰ τοῦτο, καὶ ἐναντίον τοῦ βασιλέως· ἐβόησεν ὁ δὲ βασιλεὺς μανθάνωντας, ὅτι ἔγινε σύγχυσις, ἐπρόσταξε καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν πάλιν, καὶ ἤρώτησε τοῦ ἀρχοντῆς του, τί λέγετε ἐσεῖς διὰ τὸν Μόδεστον; βλέπετε πῶς καμμία βία δὲν τὸν ἔβλαψε, καὶ τὴν ἀν ἀφήσωμεν μέλαι νὰ πλανέσῃ θλους νὰ πιστεύσουν τὸν ἐσταυρωμένον· οἱ δὲ εἶπον· βασιλεῦ, μὴν προστάξῃς πλέον ἄλλο τίποτε, πᾶρεξ νὰ τὸν ἀποκερα-

λίσουν· και φέρωντας ἕνα σπαθί τοῦ τὸ ἐδείξαν ὁ βασιλεὺς λέγωντας, Μόδεστε, ἡ ὁμολόγησε ταῖς μαγείαις σου, ἡ τώρα προστάζω νὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν· ὁ δὲ μάρτυς εἶπε μὲ πολλὴν εὐπροσύνην, ἀληθῶς σήμερον μοῦ προξενεῖς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὰ αἰνία ἀγαθὰ, ὅπου πρὸ πολλοῦ ἐ-ἐβόλουν· ὁ βασιλεὺς λοιπὸν βλέπωντας τὸ στερεὸν καὶ ἀμετάθετον τῆς γνώμης, ἀπεράσισεν ἔτσι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μόδεστος δὲν πείθεται εἰς τὴν βασιλείαν μας, οὐδὲ θυσιάζει τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, προστάζω νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πόλεως. Φέρωντές τον λοιπὸν οἱ στρατιῶται εἰς τὸν διωριμμένον τόπον, καὶ ζητήσας ὀλίγον καιρὸν προσευχήθη λέγωντας, ἔτσι· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ δημιουργὸς τοῦ Φωκός, καταξιώσόν με τῆς σῆς βασιλείας, ὅτι σὲ Δέσποτα, ὡς μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ διὰ σὲ θανάτου καὶ βασάνων κατεπόνησα· μὴ οὖν ἀνάξιον κρίνης με Φιλάνθρωπε τῶν σῶν ἀγαθῶν, καὶ δεομαί σου ὅστις μὲ ἐπικαλεσθῇ καὶ μὲ ἐορτάξῃ. καὶ ὅποιος ἀναγνώσῃ τὸ μαρτύριόν μου, βοηθήσων αὐτὸν πάντοτε καὶ χάρις τοῦ πλούσιου τὰ ἐλέη σου, καὶ ἀποδώξων ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ ὅλα τοῦ τὰ ζῶα, πᾶσαν βλάβην, καὶ ἀσθενείαν, καὶ πληθύνει τὰ ζῶα τοῦ ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια, Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν σῶν δούλων, ὅτι εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν. Ταῦτα εἰπὼν καὶ εὐχόμενος ἀπεκεφαλίσθη τῇ 16 Δεκεμβρίου, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ διότι ἔτσι ἐπαρκάλεσεν· ἐπειδὴ καὶ ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ ἔγεινε καὶ ἡ κοσμοσωτήριος Σταύρωσις. Ὅσοι λοιπὸν ἐκ πίστεως, καὶ πόθου ἐορτάζουσι τὸν ἅγιον, τοὺς βοηθεῖ, καὶ τὸν οἶκον, καὶ τὰ ζῶα τῶν εὐλογεῖ, καὶ πληθύνει, καὶ τοὺς ἐλευθερώνει ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ.

Λεγόμενα· εἰς θανατηφόρους ἀσθενείας καὶ βλάβας τῶν ζώων.

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΚΤΗΝΗ.

Ὁ τοῦ φωτός δημιουργός, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καταξιώσον ἡμᾶς τῆς Βασιλείας σου, ὅτι σὲ, Δέσποτα, καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ τὸ ὄνομά σου θανάτου καὶ βασάνων ἠλόγησα· μὴ οὖν ἀνάξιον κρίνης με Φιλάνθρωπε τῶν σῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἐπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου, καὶ πρόδεξάι μου ταύτην τὴν προσευχὴν, καὶ ὅστις τὸ ἐμὸν ἐπι-

καλέσεται ὄνομα, καὶ τὴν μνήμην ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐκτελέσῃ, βοηθός αὐτοῦ γενοῦ, Κύριε καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτόν, ἀλλ' ἐμπλήσων αὐτὸν παντός ἀγαθοῦ, καὶ δώρησαι αὐτῷ πλούσιον τὰ ἐλέη σου, καὶ ὅστις ἀναγνώσῃ τὸ τῆς ἀθλήσεως μου Μαρτύριον, εὐλόγητον αὐτόν. Κύριε, καὶ πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Ἀπέλασον δὲ καὶ ἀποδώξων διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μόδεστου ἀπὸ πάντων αὐτοῦ τῶν κτηνῶν παντοίαν βλάβην καὶ νόσον. Ναί, Δέσποτα, ἴδε ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὴν ἐμὴν προσευχὴν, καὶ εὐλόγησον καὶ πληθύνων τὰ κτήνη αὐτοῦ, ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν σῶν θεραπόντων, ὅτι εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΑΜΑΝΤΟΣ.

Εἰς Κτήνη.

Ἰδοὺ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἐλάχιστος Μάμας ὑπάρχων ἐν τοῖς ὄρεσι, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡμελγόντας ἐλάφους καὶ τυρὸν ποιῶν διένεμον τοῖς πένησι, καὶ διέτρεχον ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ σπηλαίοις μέχρι τοῦ Μαρτυρίου μου. Ἐκεῖ οὖν μοι διατρίβοντος προσήλθον Ἰωάννης καὶ Φιλόθεος παρακαλοῦντες καὶ λέγοντες· φθόνος τοῦ διαβόλου ἐπέπεσεν εἰς τὰ παίμνια καὶ βουκόλια, καὶ τελευτῶσι κακῶς· καὶ δεομαί σου, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρόσευξαι ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα ἰαθῶσιν ἀπὸ παντός κακοῦ εἰς μνημόσυνον τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου καὶ εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἐγὼ εἶπον αὐτοῖς· ἀδελφοί μου πνευματικοί, ἐγὼ ἁμαρτωλὸς εἰμι· καὶ ἁμαρτωλὸν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· αὐτοὶ δὲ ἐπέμενον παρακαλοῦντές με· καμφθεις πρὸς τὰς δεήσεις αὐτῶν προσευξάμενος τῷ Κυρίῳ εἶπον.

Ἐπικαλούμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν κατελθόντα ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων, καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῇ θελήσει δὲ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστάντα, καὶ ζωὴν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων χαρισάμενον, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ ἀναξίου δούλου Μάμαντος, καὶ ὅστις ἐστὶν ἐν ἀθυμίᾳ καὶ θλίψει πολλῇ, καὶ ἐπικαλέσεται τὸ ὄνομά σου Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ μνησθεῖν τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μάμαντος μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτοῦ, ἢ τὴν ἀγέλην τῶν βόων αὐτοῦ διαβολικὴ συμφορὰ, ἢ ἄλλη τις νόσος.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ.

Κύριε, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ εὐτελοῦς δούλου σου, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου, φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ ὅπου ἀναγνώσῃ αὕτη μου ἡ προσευχὴ, εἴτε

οὐκ ποιήσῃ, εἴτε εἰς βόας, καὶ ὅστις ἐπικαλέσῃται σε καὶ μνησθῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μάμαντος, μὴ ἐπέλθῃ εἰς τὴν ποιμένην αὐτοῦ νόσος, ἢ ἕτερος πειρασμός.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ.

Κύριε καὶ Δέσποτα ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πάσης κτίσεως, καὶ πάσης πνοῆς ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἐπικαλούμεθα σε ἵνα διὰ τὰ ἁπειρά σου ἑλένη παρίδῃς τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ μὴ ἐπέλθῃ τις νόσος ἐπὶ τὰ ποίμνια ἡμῶν, ὅτι διὰ τὴν ἄφροντον σου φιλανθρωπίαν ἤλθες καὶ ἔτωσας ἡμᾶς, καὶ ἐρρύσω ἐκ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου, καὶ ἐκ τῶν ἐπιτηδεύματων αὐτοῦ. Σὲ γὰρ φρίττουσι καὶ τρέμουσι πᾶσαι αἱ ἐναντίκι δυνάμεις. Σὲ ὕμνῃ καὶ εὐλογεῖ πάντα τὰ οὐράνια τάγματα. Σὲ καὶ ἡμεῖς ἐπικαλούμεθα τὸν μόνον εὐσπλαγχνον καὶ ἐλεήμονα Θεόν, κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ πρόσδεξε τὴν ἀναξίαν ταύτην ἡμῶν δέησιν, ὡς προσεδέξω Ἀβελ τὰ δῶρα, καὶ ἀποδώξον ἀπὸ τῆς ποιμένης ταύτης πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν, καὶ εὐλόγησον αὐτὴν ὡς εὐλόγησας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Μωϋσὴν, Ἀαρὼν καὶ Δαβὶδ τῶν ἁγίων ποιμένων τὰ ποίμνια, Εὐδόκησον δὲ, Κύριε, βυθθῆναι τὴν ποιμένην ταύτην ἀπὸ παντός νοσήματος· καὶ ὁ κλίνας οὐρανοῦ, καὶ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εὐλόγησον τὴν ποιμένην τοῦ δούλου σου (...) καὶ ἀποδώξον ἀπ' αὐτῆς πάντα τὰ ἐνεργήματα τοῦ διαβόλου, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ.

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ Παντοκράτωρ, ὁ ἀληθινὸς καὶ παντοδύναμος κτίστης καὶ Θεὸς παντός τοῦ κόσμου, ὁ μὴ παραβλέπων ψυχὰς μετανοούντων, σοὶ προσπίπτομεν, καὶ σοὺ δεόμεθα, καὶ παρακαλοῦμεν, φιλάνθρωπε Κύριε, εὐλόγησον τὴν ποιμένην ταύτην, ὡς εὐλόγησας τοῦ δούλου σου Ἰακώβ, καὶ ἐπλήθυνας αὐτοῦ τὰ ποίμνια, αὐτὸς πλήθυνον καὶ τὴν ποιμένην ταύτην ἐν χιλιάσι καὶ μυριάσι, καὶ ῥύσαι αὐτὴν ἀπὸ παντός κακοῦ καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ διαβόλου καὶ αὐρας θανατηφόρου. Φρούρησον αὐτὴν δι' ἁγγέλων ἁγίων σου, συντηρῶν καὶ φρουρῶν καὶ τὸν κεκτημένον δούλον σου ἀσκανδάλιστον καὶ ἀνεπηρέαστον, ἀπολαμβάνων τὴν ὀφειλομένην εὐχαρίστησιν ἐξ αὐτοῦ, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ.

Εἰς πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην βῶν, ἵππων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν, καὶ λοιπῶν ζώων.

Τοῦ Κυρίου δειθόμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν

νοσηκτὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐπὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα δωρησάμενος· ὁ διὰ τῆς παναγίου προνοίας σου πάντων προνοῶν καὶ πάντων σου τῶν κτισμάτων αὐλῶν, ὕλην, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμφύων, ἀψύγων, ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων· οὐδὲν γὰρ ἀπρονόητον, αὐτὸς ἡμελημένον παρὰ σοὶ τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ τοῦ παντός. Σοὶ γὰρ εἶ, ὁ ἀνοίγων τὴν χεῖρα σου, καὶ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκήσας, ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην, ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων· πάλαι τὰς τῶν ζώων ἀγγέλας τοῦ Ἰσραὴλ, ἀνω ἑκαστὴν διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πλ-γῆς τῶν πρωτοτόκων ζώων τῶν Αἰγυπτίων. Σὺ εἶ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οἰκονομίας ἐλευθερώσας ἡμᾶς τῆς τυραννίας τοῦ διαβόλου, καὶ τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Σὺ εἶ ὁ καὶ δι' ἐμέ τοῦ ἀναξίου δούλου σου, τὸν μὲν ὅρην θανατώσας, τὸν δὲ ὕδατος τῷ ἑαυτοῦ ἰσθμῷ διασθίραντα· τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκραθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει σου ἀνέστησας. Τὸν δὲ εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῇ γενέσθαι κατεσκεύασας, ὁμνῶντα, μηδέποτε προσεγγίσει τιλμῆσαι, ὅπου ἂν ἐκκληθεῖ τὸ σὸν ὄνομα. Σοὺ τοίνυν δέομαι, Δέσποτα πανάγαθε, καὶ ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον, ἐπάκουσον ταύτης μου τῆς δέησεως, καὶ ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, καὶ εἰς χρεῖαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου τῶν ἐπικαλουμένων σὲ τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα. Καὶ δὸς, Κύριε, πᾶσι τοῖς εὐσεβῶς τὴν μνήμην μου ἐπιτελοῦσι, καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου, εἰρήνην, εὐζωίαν, πληθὺν ζώων, καὶ ἀρθρίαν αἵτου, οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἄφесιν ἁμαρτιῶν, ὀφείαν καὶ τὴν τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ἰδίῳι σπλάγχνοις ἐπικαμπτόμενος, αἵ κτειρον τὰ πάσχοντα τῇ δρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγγελιδὸν θερίζόμενα. Καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνοις τοῖς γεραῖς καὶ ἀνθρώποις φωναῖς· τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐλεεινῶς ἐξαγγέλοντα, καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν τούτων ἔλκεσθε. «Εἰ γὰρ δίκαιος οἰκτερεῖ ψυχὰς», κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐ μὴ οἰκτερήσεις ταῦτα, σὺ, ὁ τούτων ποιητὴς καὶ παντεπτότης. Σὺ γὰρ εὐσπλαγχνε, καὶ τῶν ἐν τῇ κιβωτῇ ζώων ἐμνήσθης, ὑπὸ τῆς οἰκίας χρήσεως τῶν οἰκτιρμῶν σου νικώμενος· ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ πληθυμοῦ τῶν βοῶν καὶ παντός ἀγαθοῦ, τιμῶσι δὲ καὶ τὸν σὸν δούλον καὶ ἱκέτην θερμότητι τῆς Παντοκρατορικῆς σου· ὃ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, ἀγ' ὃ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.